

PROPRIETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE

Conform regulamen. de aplicare a tarifului comercial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foale înscrise în Registrul de
Publicații al Trib. Târnava-Mică,
sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 250 Lei
Pe 6 luni . . . 150 Lei
Pentru străinătate 750 Lei

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Razimul Irodiadelor

(+) Irod Antipa, fiul lui Irod cel Mare care voise se ucidă pe Pruncul Isus, a respectat sincer pe sf. Ioan Botezătorul. Și s'a chiar temut de el, ca de un trimis al cerului, venerat ca atare și de popor, și de care nu te poți atinge fără să răsvrătești mulțimile împotriva ta. Respectul și teama aceasta însă dispar până la a trimite gădele să-i taie capul în temniță, când tovarăsa de păcate, Irodiada, femeia nelegiuită, folosind un prilej potrivit pentru a-și răsbuna asupra schimnicului ce avusese curajul să-i osândească trăirea în neleguire îndeobște cunoscută, cere capul îndrăznețului ce-i jignise mândria.

Milioane și milioane de creștini și ne-creștini ascultă an de an, de aproape două mil de ani, istorisirea acestei crime odioase, cutremurându-se și osândind, la rândul lor, orbirea și nevolnicia lui Irod, precum și suflul hain al femeii ce a căsunat năprasnica săvârșire de viață a Inaintemergătorului lui Hristos, cu Care Ioan era și rudenie după trup. Aproape toți aceștia uită însă un amănunt mult grăitor, dacă-i să fie înțeleasă în întregime sa tragedia tăierii capului sf. Ioan Botezătorul și partea de vină a tuturor celor ce au fost părtași la ea. Se uită, adică, împrejurarea povestită de evanghelist că împăratul (Irod) „s'a întristat foarte” când a aflat din gura fiicei dorința mamei criminale, pentru că dânsul îl socotia pe Ioan om drept și sfânt și multe făcuse după sfatul lui și îl ascultase pe el. Dar, în acele clipe nefericite, pentru jurământ „și pentru cei ce ședea împreună cu dânsul” n'a vrut să-i respingă cererea fărădelege (Mc. 6, 17—28).

Crima e crimă, și nimic nu îndreptățește desvinovățirea lui Irod ori a Irodiadelor, deși amețea beuturii dela o masă împărătească ar fi o oarecare slabă tâlcuire a unui gest funest, și cu toate că răsbunarea femeii e mai cumplită ca orice răsbunare. Știe bine Românul ce zice când spune că să te feriască Dumnezeu de bătaia celui slab. Iar femeia e sexul cel slab, și când își face ea „dreptate”, apoi o face radical: strivește tot ce-i stă în cale.

Totdeauna însă răzimată pe complicitatea declarată ori tacită a păcătoșeniei altora. Numai unul dintre câți erau la acea masă nestă să fie spus lui Irod: Asta nu ți-se cade să faci! și e de crezut că Irod n'o făcea. Dar nime nu i-a spus acest cuvânt mântuitor într-o clipă de îngrozitoare cumpănă. Și fărădelegea s'a săvârșit, așa pe cum o povestește Evanghelia, și cum s'au săvârșit și alte fărădelegi după aceea. Ori doară Sf. Ion Gurădeaur nu moare pe drum, surghiunit de ura unei împărătese susținute și de înalte fețe bisericești vrășmașe patriarhului Ioan al Tarigradului? Dar răsbunările madamei Pompadour, ca de altele nici să nu mai pomenim?

Patroni și servitori

Lumină creștină în sbuciumul social. — O problemă spinoasă lămurită de Sf. Părinte Pius XII

Când se întâlnesc mai multe cucoane — ajunge să fie și numai două — discuția se încinge ușor și aprinsă. Temele nu lipsesc niciodată. Există, în deosebi, una veșnic actuală și inepuizabilă: servitoarele! Cât de necesare sunt; cât de greu se găsec; ce simbrii exagerate pretind; cât sunt de toante, de obraznice și de stricate, etc. La rândul lor, servitoarele se căznesc cu aceeași laudabilă râvnă să-și facă cu ou și cu oțet stăpânele pe care le schimbă mereu.

Insași dârzenia cu care chestiunea se menține pe așul zilei arată că nu e vorba de o simplă vorbărie feminină. Personalul de serviciu e o adevărată problemă socială. Una de care depinde în bună măsură rânduiala și seninătatea alor mii și mii de familii de pe glob. — Ca atâtea altele, și aceasta este rodul marilor și atât de rapidelor prefaceri a condițiilor de viață, pe care le-a adus veacul din urmă. Ele au făcut, că dacă avem astăzi mai puține familii cari utilizează număr mare de persoane în serviciu, a crescut în schimb foarte mult numărul acelor care au nevoie neapărată de una sau câteva ajutoare permanente în casă și gospodărie. Iar raporturile dintre aceste și stăpânii lor sunt, în normă generală, detestabile.

Ochiul Sfântului Părinte Pius XII, care resfrânge cu atâtea limpezime întreaga iconă a sbuciumului social, s'a oprit și asupra acestei laturi de umbră grea, proiectând asupra ei lumina evangheliei eterne. Intr'una din minunatele instrucțiuni date grupurilor de tineri căsătoriți cari îi cer binecuvântarea — și cari vor trebui strânse în volum, constituind cel mai desăvârșit catehism al familiei creștine moderne — Pius XII a privit problema în adâncul ei, arătând singura deslegare sănătoasă cu putință: aceea care se găsește în concepția creștină a vieții și societății.

A sluji, a presta servicii — subliniază Sf. Părinte adevărul de temelie — nu este nici rușine, nici umilire. Dimpotrivă, „în su-

Puterea Irodiadelor a fost mare în toate vremile. Pentru că mare a fost totdeauna și ticăloșia acelor cari, trebuind să spună, la loc și la timp potrivit, acel categoric și raspicat: „Alasta nu se poate!”, au preferat să tacă mulcom, și chiar să încurajeze, porniri și ieșiri vădit păcătoase. Așa s'a ajuns apoi la tragedii ce au sguduit familii, tronuri și neamuri, storcând pâraie de lacrimi și pricuinind râuri de sânge.

punerea slujirei este ascuns sensul unui mare mister divin. Dumnezeu e supremul și unicul patron și stăpân al universului: noi toți nu suntem decât servitorii Lui”. Hristos însuși s'a umilit, ascultător făcându-se până la moarte, și n'a venit în lume ca să fie servit, ci ca să slujească el (Mt. 20, 28). Papa nu este decât un *servus servorum Dei*. În familie părintii, împlinind porunca divină a vieții până la eroismul maternității, slujesc prin aceasta lui Dumnezeu, Bisericii, neamului.

Iată esența și cheia miraculoasă a întregii probleme. — Nu este important locul pe care-l are cineva în căminul și la vatra familiară: patron ori servitor, dacă atât unul cât și celalalt se socot robi ai aceluiași Domn, legați prin aceeași iubire și sunt cinstitori ai aceluiași porunci. Același merit și aceeași nobleță coboară atunci de sus peste truda stăpânului și a servitorului. Amândoi slujesc în ultima analiză lui Dumnezeu; și *servire Deo regnare est*, cum ne asigură Scriptura.

Înțeleasă și trăită în acest fel, familia creștină se transformă în adevărat sanctuar domestic, imagine vie a Bisericii. Păstrându-și fiecare rolul și locul, vor trăi în ea, în ierarhie legată prin puterea nevăzută a iubirii divine, părinți, copii, servitori. — Căci și aceștia fac parte din familie. Fără să fie adoptați deplin drept, e totuși un fel de adopțiune situația lor în căminul la a cărui intimitate participă în permanență. Schimbând radical barbaria sclăviei păgâne, când capricioasa Lalage pentru un singur cărlionț rebel al părului omoară pe biata Plecusa isbindându-i în cap oglinda, spiritul creștin cere dela patroni să fie adevărați locțiitori ai părinților, îngrijindu-se de sănătatea fizică și morală a servitorilor, corectându-le cu bunătate defectele, completându-le educația. Căci doar așa și-a închipuit serviciul cea simplă și cucernică mamă dela sat când, cu inima tremurând de griji și de nădejdi, și-a dus la oraș fetița abia răsărită, bună și ea, curată și cinstită, dându-o cu totul în grija doamnei care, prin aceasta, își asuma răspunderi de mamă.

Azi se pare că sunt destul de puțini la număr stăpânii cari n'ar trebui să se rușineze de pilda edificatoare a sutașului din Evanghelia (Lc. 7, 2ed). Mai sunt totuși și astăzi. În tot cazul istoria veacurilor de credință e plină de pagini luminoase și înălțătoare de acest fel.

Intr'adevăr, atunci „când simțirea creștină a servitorilor corespunde, cu un devotament ce rezistă tuturor încercărilor, simțirii creștine a patronilor, e un spectacol ce în-

cântă privirile ingerilor. Fiindcă în acel sentiment creștin reciproc lucrează credința ce înalță pe patron fără a înjosi pe servitori, ci făcându-i egali pe amândoi în fața lui Dumnezeu, în acea comuniune spirituală care se revarsă în desăvârșirea obligațiilor proprii fiecăruia. — Este o desfătare să vezi un cămin în care sălășluiește acest spirit. Totul e ordine, totul curățenie, fiindcă toate se fac cu dragoste, cu inimă înălțată. Aici și servitoarea își face cu drag, cântând, munca ei obositoare, „monotonă, aceeași în fiecare zi și în fiecare zi reluată cu aceeași ardoare; fiindcă specificul muncii ei este tocmai acela că trebuie să-l înceapă da capo la fiecare răsărit de soare. De zeci de ori poate fi întreruptă în munca ei, de zeci de ori chemată, ea aleargă la ușă să deschidă celor ce intră, primindu-i pe toți cu aceeași grijă, cu aceeași deferență și respect, gata a se întoarce imediat în umbră, spre a-și continua munca cu bucurie senină, cu liniștită mândrie, cu statornică hărnicie. Toți câți o văd, vor recunoaște în virtuțile ei reflexul virtuților stăpânilor ei“.

Intr-o astfel de atmosferă cu mireasmă de sanctuar, anii trec pe nesimțite și servitoarea, învăluită, în afectuoasa bunătate a stăpânilor, se leagă tot mai tare de casa, pe care o simte a ei și căreia îi devine din ce în ce mai devotată. Poate acolo își întemeiază și ea o familie, care face parte și ea din întregul căminului, continuându-se legăturile de devotament deoparte, de încredere deplină de alta, din tați și fii, generații de-a rândul. „Sboară anii; patroni și servitori îmbătrânesc împreună, cute adânci le brăzdează frunțile, le cade părul ori încărunțește, spațele se încovoie; vin ceasurile infirmităților și încercărilor. Atunci legăturile dintre patroni și servitori par a se strânge tot mai mult, serviciul se transformă într'un fel de prietenie între doi călători cari, osteniți de drum, se razimă unul de altul ca să poată merge înainte“.

Exemple de acest fel, totdeauna impresionante, a cunoscut și Sfântul Părinte per-

sonal. Cunoaște și mai multe istoria vieții creștinești, începând cu primele vremuri ale credinței, când s. Agatodoro moare moarte de martir împreună cu stăpânii săi s. Papilo și sora acestuia s. Agatonica; când venerabilul bătrân s. Iulian din Alexandria e dus la judecată de doi servitori ai săi și unul se ofere cu entuziasm să împărtășească gloria martiriului; când împreună mor pentru credință, lovite de acelaș pumnal păgân, s. Vibia Perpetua din Cartagina și sclava ei s. Felicia, ș. a.

Vreți să reinvie acest spirit, care să înalțe, să nobileze, să facă umane și rodnice raporturile, atât de aspre astăzi, dintre patroni și servitori? „Rugați-vă — zice Papa — priveghiați și lucrați: faceți din locuința voastră un cămin în care tot cel ce intră și va întinde mâna să respire și să bea ozonul pur“ al spiritului credinței. „Atunci truda voastră va străluci, ca o piatră prețioasă într'o diademă, în restaurarea societății creștine în care, după vorba apostolului Pavel, sub denumirea de patroni și servitori nu este alta decât însași imensa și sfânta familie a fiilor lui Dumnezeu“. (Gal. 3. 26—28.)

Dela Agru. Tălmăcind sentimentele tuturor membrilor d. prof. Al. Borza, conducătorul Agrului, a trimis Sfântului Părinte Pius XII din prilejul jubileului consacrării sale episcopale, o caldă scrisoare omagială.

Răspunsul n'a întârziat. Cu data de 19 Iunie Nunțiatura din București a trimis dlui prof. Borza adresa următoare:

„Ilustre Dle Profesor, Eminentă Sa Card. Luigi Maglione, secretarul de Stat al Sfântului Părinte, cu venerata sa scrisoare din 27 Mai, mi-a dat încredințarea ce mă onorează de a Vă exprima, Dvoastre și tuturor membrilor Asociației Generale a Românilor Uniți, auguste mulțumite ale Sfântului Părinte pentru devotatele omagii ce i-ați închinat cu ocazia jubileului său episcopal. Sfântul Părinte a primit cu vie bucurie mărturia dra-

gostei filiale și dorește să vă transmită, dată cu părinteștile sale mulțumiri, Binecuvântarea Apostolică drept cheazășie a măgării și prosperității spirituale.

Primiți, vă rog Dle Profesor, expresiunea sinceră a distinselor sentimente ce Vă păstrează. — Devotat ss. *Andreo Cassulo*, Nunțiu apostolic“.

Șire pentru un preot „nou“

Nu de mult am cetit o interesantă scrisoare în „Unirea“, trimisă pe cale de publicitate de un protopop vechiu, unui protopop nou. Vechiului protopop, deprins cu respectarea totală a rânduielilor, i se părea, că noul protopop nu a intrat pe ușe în staulul oilor, dar — împăcându-se cu faptul implinit — stă de vorbă cu noul protopop despre multe și grelele lucrări împreunate cu aceasta slujbă. Lucrări grele, dar și frumoase și dela buna și cinstita lor săvârșire atârna în bună parte buna rânduială în Biserică și mai cu seamă intensificarea vieții religioase în Biserică.

Cele ce le scriu eu, nu sunt pentru slujbele mai înalte, ci pentru modesta slujbă de preot și de viața pastorală. Se face la noi mult caz despre o așa numită preoțime nouă și despre metodele și mijloacele noi, pe care le folosește aceasta preoțime. Mie mi s'a părut și mi se pare, că „preoțime nouă“ e o numire prea pretențioasă și necorăspunzătoare adevărului, când se pun față în față preoțimea bătrână, socotită ca veche și învechită și preoțimea tină, socotită ca nouă. Nu etatea hotărăște, când e vorba de viața creștinească și de rezultatele din pastorație, ci sufletul ce și-l pune cineva pentru oi.

În discuția, ce am avut-o cu un preot „nou“ în anii trecuți, acesta monopoliza pe seama preoțimei nouă toate rezultatele obținute de o bună pastorație în timpul din urmă. Așa vorbea, ca de o activitate a preoțimei tinere, când înșira reuniunile de femei și de

FOIȚA „UNIRII“

Sevastopolul

de Bazil Șurtea

„Sevastopolul a căzut.

Drapele de război germane și române flutură deasupra fortăreței, orașului și portului.

Sub comanda generalului von Manstein, trupe germane și române... au cucerit astăzi la amiază, după lupte înverșunate care au durat 25 de zile, fortăreața terestră și maritimă, considerată actualmente fiind ca cea mai puternică din lume“.

Așa anunța comunicatul Cartierului General al Führerului Adolf Hitler din seara zilei de 1 Iulie 1942, faptele de arme ale trupelor germano-române cari au ridicat spiritul de jertfă și vitejie pe culmile cele mai înalte ale gloriei.

Dar cece este mai important, e faptul că noi *Românii* am fost prezenți și la Sevastopol, cum de altfel am fost prezenți la cucerirea mai tuturor pozițiilor de seamă de pe frontul de Est.

A fost o luptă scurtă dar grea. O luptă de cetate, o luptă de proporții uriașe și de un neegalat eroism. Importanța acestei fortărețe justifica o apărare oricât de dărză.

Sevastopolul, „superbul“, cum le plăcea Rușilor să-l numească, a fost principalul port al Sovietelor în Crimeea, la Marea Neagră.

Construit la 1784 pe ruinile vechiului Chersonoz, de către prințul Potemkin, acest oraș a avut o dezvoltare din ce în ce mai mare, ajungând dela 50.800 de locuitori câți avea în 1853, la 120.000 în 1941. În jurul lui s'au construit șantiere navale pentru marina de război, șantiere pentru reparații, docuri, uzine de avioane și de vase.

În golf puteau ancora cele mai mari unități ale flotei rusești. Tot aici se găseau amenajamente speciale pentru vasele puitoare de mine și baze pentru submarine. Deasemenea Sevastopolul are o fabrică de produse de piele, o uzină de produse chimice, mai multe mori și în sfârșit singurul institut de terapie fizică al Uniunii Sovietelor.

Așadar, prin cucerirea lui s'a pierdut cea mai importantă bază de aprovizionare și de expansiune a Rusiei spre Sud, având ca principal obiectiv Dardanelele, Bosforul și poate ieșirea la marea liberă și în veci neînghetată a Mediteranei.

Astăzi ca și în trecut, Rusia a fost „un stat de gâlceavă“ și a căutat atunci ca și azi să-și întindă stăpânirea peste popoare și ținuturi asupra cărora n'avea nici drepturi istorice și nici etnice. În încercările ei, dacă uneori a avut succese, apoi nu e mai puțin adevărat că a suferit și înfrângeri mari. În războiul Crimeii (1853-1855), în care importanța Sevastopolului s'a dovedit cu prisosință, Rușii, după înfrângerea dela Alma, au fost asediți de francezi, englezi, turci și micul corp expediționar piemontez al Generalului La Marmora, la Sevastopol.

Dar deși asediul a început la 5 Octombrie 1854, totuși orașul n'a căzut decât la 8 Septembrie 1855, în care timp Rușii au avut pierderi înspăimântătoare.

În Mai 1918, Sevastopolul a fost deasemenea ocupat de trupele generalului Eichhorn.

În războiul actual, asediul cetății, mult întărită față de trecut și apărată cu înverșunare de o armată înzestrată cu materialul cel mai perfect și cu tot cecece spiritul de fiară bolșevic a putut inventa în 20 de ani pentru a distruge și a călca în picioare întreg tezaurul civilizației europene, în mai puțin de o lună, cu toată disperarea rezistenței, cu toată mișelia mijloacelor de apărare, faimoasa cetate a căzut sub loviturile armatelor germane și române.

Prezența trupelor noastre timp de 7 luni în lupta de menținere a acestui front și astăzi în bucuria cuceririi lui, alături de trupele germane, constituie o pagină de glorie în istoria armatei române.

Participarea noastră la Sevastopol a fost fără tocmești, fără calcule de viitor, o participare reală, hotărâtă a grăbi prăbușirea hoarelor bolșevice.

„Pe jertfele războiului Crimeii din 1853-1855 — după cum spune un mare istoric al nostru — s'a întemeiat triumful dreptății“. Suntem siguri că și azi „de este dreptate în judecata oamenilor și a împrejurărilor“, jertfele dela Sevastopol vor cântări cu toată greutatea ce li-se cuvine „într'o rânduie termeinică și dreaptă a noii Europe“.

bărbați, reuniunile mariane dela școli și din parohii, misiunile populare, exercițiile spirituale pentru preoți, asociația preoților adoratori ș. a., dintre cari cele mai multe se deprindeau cu zel încă înainte de nașterea fratelui tinăr, care discuta. Și dacă unele au dat roade îmbelșugate pentru viața sufletească și pentru înflorirea Bisericii, ca și pentru împodobirea bisericilor, nu e a se mulțami altcuiva, decât lui Dumnezeu, care a dat darul și sufletului preoților bătrâni, cari văzând necesitatea, au dat viața acelor instituții și al confrăților lor mai tineri, cari prințând mișcarea au pus în slujba Domnului sufletul lor cu multă însuflețire.

Cu voia lui Dumnezeu și împins de interese familiare am făcut în luna trecută cea mai lungă călătorie în viața mea, dela granița de Vest a Țării, până la marginea Mării. Și cele ce le voi scrie aici, nu vor fi în legătură cu afacerile, cari m'au pus pe drum, ci sunt în legătură cu problema de mai sus: deosebirea între preoțimea bătrână, veche și preoțimea nouă, tinără.

Acolo, la marginea Mării, în orașul de exil al marelui și duiosului preot Ovidius, am fost martor al activității unui preot bătrân. Mi-e ucevic iubit și acum și afin. Am auzit despre ce a creat acolo, acum am văzut cu ochii. Nu era nici pomenire de biserică unită acolo, înainte de descinderea sa. Chiar și numirea nu i-a făcut-o înțeleptul mitropolit Vasile pentru o localitate, ci pentru un întreg colț de țară. O încredințare frumoasă și grea, care arăta clarviziunea Arhierelui, care știa din satul său și din satele învecinate, că mulți din Țara Oltului s'au dus în Dobrogea după războiul pentru neatarnare. Doar chiar fratele preotesei din Copăcel a dat unei localități de acolo numele de „Făgărașul nou”, ca să le aducă aminte emigranților de locul nașterii lor. Au mers ei Români și din alte părți în Dobrogea, dar din strâmta Țară a Oltului au mers o mulțime mare. A fost o adevărată descălecăre dela Făgăraș în Dobrogea. Și între descălecători au fost și uniți, cari în lipsă de preoți ai lor, s'au făcut o apă și un pământ cu frații de acolo și din alte părți. Continuându-se imigrațiunea și în zilele noastre, prevăzătorul arhieriu s'a îngrijit de pastorația celor mai proaspeți, gândindu-se, de sigur, și la ce s'ar mai putea recăștiga din cei duși mai înainte. Și a trimis un preot chiar din Țara Oltului.

Cel trimis a lucrat după sfaturile marelui arhieriu, care i-a recomandat multă prudență și multă răbdare. Mai întâi a deschis o capelă modestă în o cameră din casa proprie. Apoi a dat jos zidul dintre două camere, pentru ca mai târziu să deschidă și a treia cameră pentru coriști. Mai întâi puțini credincioși. Unii veniți numai de curiozitate, ca să vadă ce e aceea „biserică românească unită”? Unii știau, că uniții sunt dați cu Ungurii, că slujesc cu Ungurii, că slujesc unguște, sau latinește, că nu țin sărbătorile și posturile românești și alte de acestea. S'au dus, au ascultat și s'au mirat. Slujbă românească după lege, odăjdii românești; prescuri ca la orice biserică românească, numai preotul ras cu totul. Dar, își ziceau, nici preoții ortodocși nu mai au bărbile lungi, nici părul împletit ca odinioară. — (Acum preotul nostru are barbă mai mare ca ortodocșii!)

Așa s'a înfiripat noua așezare a Bisericii unite, cea dintâiu în orașul lui Ovidiu și în părțile dobrogene. Slujbe frumoase, săvârșite cu evlavie, post ajun, și rugăciune multă, au înmulțit credincioșii, încât — cum

am spus — a trebuit să se înlătore zidurile dintre camere. În anii trecuți, păr. Imbrescu în „Porunca Vremii” vorbia cu admirație despre această activitate și îndemna preoțimea ortodoxă să ia pildă. Au fost cazuri, că preoți ortodocși au venit ca să asculte, curioși să vadă și să audă ce slujbe face preotul unit, de atrage mulțimea. Au găsit, că face aceleași slujbe, din aceleași cărți, unele chiar din aceeași ediție, ca și preoții ortodocși. Nou era doar sufletul, evlavia, stăruința, răbdarea, blândețea, postul și ajunul și celelalte ce le înșiră marele Pavel drept condiții ale unui bun preot. Slujbe vechi, mijloace vechi, metode vechi, cari au dat pe vremuri atâta strălucire bisericii răsăritene. Nou doar e „Rozariul”, „Binecuvântarea euharistică” deosebită de cea dela sfințele Liturgii și câteva poezii creștinești. Spovediri multe și împărțiri și mai multe. Dar ce să mai înșir? Un Căpitan pensionat, vechi locuitor acolo, mi-a spus: „Mai mulți credincioși sunt dumineca și în sărbători la biserica noastră, decât la episcopie...”

Azi sunt mai mulți preoți ai noștri în părțile acelea. Acolo e și păr. arhimandrit Bonteanu, care cu atâta credință și dragoste a intrat în staulul lui Hristos și ca un bun păstor îngrijește de oi, respectând întru toate vechile noastre rândueli. Acolo a lucrat și un preot „nou”, cu metode și mijloace „noui”, cari însă — durere — nu au prins. Folosesc cuvântul „durere”, nu pentru că aș fi aderențel tuturor metoadelor și mijloacelor noi, pentru că mi-se cunosc bine păreriile în aceasta chestiune, ci e dureros, că nu au prins, pentru că la mijloc e mântuirea sufletelor. Și după ce tânărul confrate a încercat în două locuri, râvnește acum la cea dintâi așezare unită din părțile dobrogene; chiar dacă nu ar intra pe ușe în staulul oilor. Numai să între. Mirajul multelor sfințe Liturghii și al multelor cetiri de slujbe îl atrage, cași dorința, de a găsi o turmă bine inchiegată. Uită însă un lucru: Omul sfințește locul! Iar la preoți: Inima smerită și înfrântă, suflet devotat și evlavios sunt steagul în jurul căruia se înșirue credincioșii. Preotul muncește, Dumnezeu dă darul. Vechi și noi, tineri și bătrâni, dacă lucră cu suflet veșnic tinăr, cu devotament și cu însuflețire, munca va fi încoronată cu roade îmbelșugate. Pe un Ioan Vianney și pe un Emiliu Viciu nu i-a făcut etatea ci darul lui Dumnezeu, cu care ei au lucrat cu toată încrederea și dragostea, având înaintea ochilor mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletului.

Octavian Popa

„Dați Chesarului...” Sub acest titlu „Graiul Vremii”, organul asociației generale a clerului ortodox din România, semnalează un neajuns care tulbură în chip simțitor și nedrept normala desfășurare a activității bisericii.

„Este vorba — scrie revista — de amestecul prea mare al mirenilor în treburile curat bisericesti, uitându-se cu totul rânduiala noastră, datorită căreia nu putem asculta în această ordine de idei decât de chiriarhii pe care-i avem. — Cu această nesocotință s'a ajuns ca anumiți funcționari comunali să dea ordine preoților și să le ceară lucruri cari în chip firesc le sunt imposibile. — Noi înțelegem vremurile grele prin care trecem și nu credem să existe vreun preot care să nu se

trudescă în a aduce aportul său de muncă pentru ușurarea lor. — Este însă o pornire neînțeleasă. Și nu dela cei mari, ci dela aceștia mărunți. Dar nu ei sunt de vină, ci necredința lor”.

De obicei însă acești nesocotiți nu se mulțumesc cu atât. Ci de multeori tot ei se simt nemulțumiți și „îl reclamă [pe preot] autorității de Stat, celei bisericesti, creiază în jurul lui diferite atmosfere de care numai păgânii sunt capabili și când e vorba să răspundă de fapta lor, lucrul se aranjează binișor ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic. Autoritatea preotului este zdruncinată și numai după trudă grea reabilitată”.

Acest rău trebuie curmat. Dar cum? Autorul, Păr. Călărășu crede pe bună dreptate, că nu ajunge să apelăm numai la Stat ca să ne apere, ci trebuie să găsim înșine, în arsenalul Bisericii, mijlocul de apărare. Este, între altele, acela pe care l-a aplicat Arhiepiscopia ort. din București față de primarul și notarul unei comune din jud. Dâmbovița, cari au reclamat pe preot cu învinuiri care la anchetă s'au dovedit născocite, preotul fiind nevinovat. Arhiepiscopia „a aplicat numiților — primar și notar — pedeapsa cu *excluderea din comunitatea creștină a parohiei respective*, până ce vor obține iertare din partea parohului în cauză”.

Credem și noi că metoda este pe cât de bună, pe atât de veche în tradiția Bisericii.

Știri mărunte

Bucurie sfântă la Drăgești. Sărbătoarea Adormirii Preacuratei din acest an a însemnat bucurie mare și sfântă pentru mulțimile ce au alergat, în pelerinaj, la închinare, la mănăstirea rom. unită franciscană din Drăgești (eparhia Orăzii). A slujit însuși I. P. S. Valeriu Traian în sobor de preoți, rostind și un înălțător cuvânt de învățătură creștină. S'au apropiat de sf. Taine mai bine de 1400 persoane.

Numire. Preaven. Ordinariat a numit, pe ds. profesoară Silvia Comșa, directoară la Școala Urbană de Gospodărie din Blaj.

Ziua marinei (15 August) a fost serbată în toată țara cu fastul cuvenit în prezența autorităților locale, pomenindu-se la sf. slujbe marinarii căzuți la datorie. Cu această ocazie Dl. Amiral Păiș, ministrul marinei, a adresat un cald cuvânt marinarilor țării.

Renașterea vieții religioase în Ucraina. Precum înaintează trupele desrobitoare în Rusia, crucea e repusă la locul ei, bisericile se redeschid sau se reclădesc și icoanele ascunse de credința credincioșilor apar ca din pământ. Până în prezent în Ucraina eliberată de jugul bolșevic au fost restaurate și redeschise cu ajutorul autorităților multe biserici. Numai în Podolia până în prezent se fac slujbe divine în 473 biserici. Alte 120 biserici sunt în curs de refacere.

Restaurarea domului din Naumburg din Germania a continuat cu toată vitregia vremii, așa încât lucrările sunt aproape de sfârșit. Domul acesta e unul dintre cele mai frumoase din Germania.

Tulburările din India sunt tot mai mari. În dienii vreau să obțină o independență totală, scuturând jugul englezesc. În multe orașe au avut loc manifestații antiengleze, așa încât autoritățile au fost silit să aresteze pe principalii capi naționaliști și să proclame starea de asediu. La Cairo în Egipt generalul englez Gott a fost omorât de soldați indieni.

Pelerinaj la mănăstirea dela Cheia Turzii. De praznicul Schimbării la față o alergat foarte

multă lume la Mănăstirea dela Cheia Turzii din hotarul Petreștilor de Sus. Au slujit cinci preoți: Grigora Lupu, din Petreștii de Sus, Gh. Câmpianu din Măgura, Teodor Moldovan din Borzești, V. Moldovanu din Petreștii de Mijloc și N. Mișcoiu din Săliște. De Sf. Taine s'a apropiat mulțime mare. Cu vântarea dela sf. liturghie a rostit-o păr. Gh. Câmpianu. După amiaz s'a slujit Paraclisul și s'au făcut și alte rugăciuni, spre mângâierea tuturor.

Locale. Astăzi, de praznicul Tăerii Capului Sf. Ioan Botezătorul, predică în catedrală, păr. *Ioan Popa* profesor de religie; mâine Duminecă va predica păr. *Dr. Nic. Lupu* dela Cancelaria Mitropolitană, iar Dumineca viitoare păr. *Dr. Simion Crișanu*, profesor de religie.

— Săptămâna aceasta au avut loc *exerciții spirituale* pentru membrii corpului didactic (numai bărbați) din loc. Meditațiile le-a ținut păr. *Ion Agârbiceanu*, canonic. — Tot săptămâna aceasta păr. *Ion Gârleanu*, franciscan rom. unit ține exerciții spirituale pentru profesoare și soții de profesori din loc.

Nouă bravură de arme române. Amăsurat unui comunicat al Inaltului Comandament German din săptămâna aceasta, trupele române, după lupte îndârjite, au cucerit portul *Temryuk* dela vărsarea râului Kuban, și înaintează victorios, sfărâmand rezistența dârză a inamicului.

Brazilia și Uruguay în războiu cu Axa. Două din republicele sudamericane, *Brazilia* care ca teritoriu, nu-i cu mult mai mică decât Europa, și *Uruguay*, dându-se de partea d. Roosevelt. au trecut în tabăra dușmanilor Axi. Cercurile politice germane nu atribue însemnătate militară deosebită noilor adversari de arme. — În schimb a stârnit oarecare senzație, gestul consiliului de ministri al *Portugaliei* care pe calea ambasadorului portughez din Rio de Janeiro, a ținut să anunțe guvernul brazilian că „în clipa când Brazilia se găsește în stare de războiu, guvernul portugez găsește ocazia să exprime, în numele poporului, sentimentele sale de fraternitate, de solidaritate morală și de emoție sinceră cu care întovărășește poporul frate în această atitudine luată de el”.

† **Ana M. Cuteanu**, soția păr. *Iosif Cuteanu* din Cut, a trecut la cele veșnice în 23 August c în anul 57 al vieții sale. — Odihnească în pace!

† **Tiberiu Cosma**, licențiat în drept, s'a stins din viață la Uricani (jud. Hunedoara), în ziua de 19 August c., la vârsta de 29 de ani. — Facă Domnul parte cu cei dreپți ai săi!

Școala normală de Fete — Blaj

AVIZ

Se aduce la cunoștință că la Școala normală de Fete din Blaj cursurile vor începe în ziua de 9 Sept. a. c., cu slujba religioasă la care se vor prezenta toate elevele.

Cererile de înscriere și reinscriere la școală și internat se vor înainta până la 31 Aug. a. c.

Examenele sunt fixate în ordinea următoare:

1. Admitere în cl. I, 1 Sept. ora 8.
2. Examenе integrale 3-5 Sept.
3. Examenе de corigență 4-7 Sept.
4. Admitere cl. V — 6 Sept.

Elevele sunt obligate să prezinte dovada despre prestarea muncii de folos obșteșc.

În cl. IV se mai primesc câteva eleve cu foarte bună situație școlară și cu examenе de diferență la muzică și desen.

Taxa școlară e de 3500 lei pentru cursul inferior și lei 4000 pentru cursul superior, plătită în 3 rate (Sept., Ianuarie și Aprilie).

Lista manualelor școlare se află la școală. Blaj, 24 Aug. 1942.

Direcțiunea

Cețiți și răspândiți

„UNIREA“

Liceul teoretic de fete „Sf. Ecaterina“ — BLAJ

AVIZ

Se aduce la cunoștință că liceul teoretic de fete „Sf. Ecaterina“ din Blaj, va funcționa cu începerea noului an școlar, având și secție științifică.

Direcțiunea

Parohia Română Unită — Coc

Nr. 76-1942.

Publicațiune de licitație

În ziua de 5 Septembrie 1942 ora 3 p. m., curatoratul parohiei greco-catolice din Coc va ținea licitație publică minuendă — în localul școlii primare — cu oferte închise,

pentru darea în întreprindere a edificării din roșu a caselor parohiale greco-catolice.

Cauțiunea de 5% se va depune în numerar sau efecte garantate de stat la valoarea lor în curs, după valoarea Devizului de 110.000 Lei. Se va da în natură la fața locului, lemnul, scândurile, cuie, țigla, peatra și tot transportul materialului. După deschiderea ofertelor se va publica rezultatul și dacă curatoratul va afla de lipsă, va proceda imediat la o licitație minuendă.

Planul, devizul, condițiunile speciale și generale aprobate de Preav. Ord. din Blaj se pot vedea în fiecare zi la Oficiul parohial greco-catolic din Coc.

Coc, la 23 August 1942.

Vasile Șandru
curator primar

Pavel Moldovanu
paroh

„ALBINA“, INSTITUT DE CREDIT ȘI DE ECONOMII, — SIBIU

Prospect de emisiune

În baza autorizării adunării generale extraordinare a acționarilor Institutului de credit și de economii „ALBINA“ Sibiu, ținută la 21 Martie a. c. și în conformitate cu art. 6, alin. 2 din noile Statute votate în aceeași adunare generală extraordinară, subsemnatul Consiliu de administrație deschide prin această subscripție pentru o nouă emisiune de acțiuni, în scopul sporirii capitalului social dela: Lei 100.000.000 — la Lei 150.000.000 —.

Noua emisiune se face în următoarele condițiuni:

1. Acționarii vechi au dreptul să opteze cel mai târziu până la data de 30 Septembrie 1942 pentru fiecare două acțiuni vechi à 500 Lei, câte una acțiune nouă, cu prețul de Lei 500 —.

2. Prețul acțiunilor se va vărsa conform articolului 9 din Statute în 2 rate și anume:

50% = Lei 250 — de acțiune la subscriere;

50% = „ 250 — „ până la 30 Noembrie 1942.

Față de acționarii cari nu vor achita vărsămintele la termen, se vor aplica dispozițiunile art. 10 din Statute, de următorul conținut:

„La emisiuni viitoare, pentru acționarii cari n'au achitat vre-un „vărsământ la termenul stabilit de Consiliul de administrație, se „fixează prin publicare, în conformitate cu art. 4 un nou termen „de 45 zile. Dacă nici până la expirarea acestui termen nu se vor „face vărsămintele cerute, atunci sumele plătite cad în folosul „societății (fondul de rezervă), iar titlurile acțiunilor se anulează „și sub aceiași numeri se emit alte titluri. Anularea se publică. „Pentru vărsămintele, cari nu s'au făcut la termen, se plătesc „dobânzi de întârziere, cu etalonul fixat prealabil de Consiliul „de administrație“.

3. Pentru anul 1942 acționarii vor beneficia după vărsămintele făcute de o dobândă de 5%, pro rata temporis, iar cei cu plăți întârziate vor avea să plătească 7% după ratele restante.

4. Acțiunile noi vor beneficia de dividendă începând cu anul de gestiune 1943.

5. Acțiunile neoptate de vechii acționari până la 30 Septembrie 1942, se vor pune la dispoziția vechilor acționari în proporție cu vechile acțiuni ce posedă, iar cele rămase ne semnate, se vor putea distribui și neacționarilor.

Rata primă la acțiunile astfel distribuite se va plăti cel mai târziu la 15 zile socotite dela data avizului dat de institut, iar rata a doua până la 30 Noembrie 1942.

6. Pentru exercitarea dreptului de opțiune, trebuiesc prezentate acțiunile fără coală de cupoane.

7. Ca locuri de subscriere și vărsăminte se desighează: sediul central din Sibiu și sucursalele Brașov, București, Lugoj, Mediaș, Târnăveni și Timișoara.

8. Pentru subscriere la noua emisiune se va folosi declarațiunea anexată acestui prospect.

Sibiu, 31 Iulie 1942.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE